

Jeg vil også gerne her minde hr. Klaus Hækkerup om, at det analysearbejde, der blev lavet i rapporten »Den kommunale økonomi år 2005« fra juni 1998, hvor man har lavet analyser på sektorområderne, jo faktisk fastslår: »Analyserne på sektorområderne, som er gengivet i de nævnte kapitler, viser, at det inden for de fleste udgiftsområder er muligt at imødekomme kendte behov, men på nogle områder kan man ikke både dække nye behov og reducere eksisterende ventetider inden for den gennemsnitlige vækstrate, der er opstillet.« Og det vil altså sige 1 pct. Der erkender man jo, at den ene procent må medføre forringelser, nedgang, og at man ikke kan leve op til sine løfter.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Klaus Hækkerup, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først starte med at sige til fru Anni Svanholt, at det jo ikke passer, at vi ikke vil tage en debat.

Så sent som den 13. april har Enhedslisten fremsat beslutningsforslag nr. B 119 om forslag til folketingsbeslutning om mere og bedre hjemmehjælp. Der skal vi diskutere hjemmehjælp, konkret om hvad vi gør.

Og så siger hr. Villy Søvndal, at nu står jeg bare og forsvarer de eksisterende tilstande, og han spørger: Vil regeringen overhovedet ikke videre?

Jo, det er præcis derfor, vi har indgået en aftale om at forøge serviceniveauet med 1 pct. hvert af årene fremover; en stille og rolig udbygning, i takt med at Danmark har råd til det. Det er det, vi vil. Og selvfølgelig prioriteret sådan, som kommunerne kan det.

Og hvad så med hjemmehjælpen? Er regeringen ligeglad med den?

Nej. Finansministeriet har for nylig lavet en undersøgelse, der viser, hvor effektive kommunerne er. Og den viste faktisk, at vi har 40 kommuner i Danmark, der i det, man kalder benchmarking, er nede på 75 pct., og det vil sige 40 kommuner, der kunne forøge deres effektivitet med en tredjedel, uden at det kostede mere.

Værsgo, har vi sagt til de 40 kommuner, vær venlige at gå i gang med at forbedre jeres service, uden at det behøver at koste mere. Indret jer ordentligt. Sørg for, at personalet får en or-

dentlig uddannelse. Det er jo det, vi vil videre med.

Erik Larsen (V):

Ordføreren for forespørgerne, fru Anni Svanholt, startede her med at sige, at det var økonomien og rammerne for økonomien, der var afgørende for, hvordan velfærdsydelseerne opfattes. Det var stort set indholdet. Det er vi selvfølgelig enige i i Venstre, men vi mener, der er mange andre faktorer end den økonomiske ramme, der er afgørende for, hvordan kommunerne er i stand til at løfte opgaven og give borgerne den service, som man har krav på og behov for. Hvis man ikke tror på det, kan man slå op i de kommunale nøgletal og se, hvordan de ser ud på forskellige serviceområder. Det afspejler nemlig fleksibilitet i opgaveløsningen.

Regeringen og kommunerne indgik i 1998 en fireårig aftale med kommunerne. Der blev aftalt en vækst, nettovækst, årligt på 1 pct., og man må nok sige, at set i lyset af det pres, der er på udgiftsområderne børnepasning, undervisning og ældreområdet, er det ikke voldsomt.

Jeg synes, at man må sige, at de fleste kommuner har løst opgaverne på en rimelig måde; der er, som det også er nævnt før i dag, blevet plads til en stigning i antallet af pasningspladser for børnene, og der er blevet plads til andre udvidelser. Men når det så er sagt, vil jeg også godt sige omkring hjemmehjælpen, hvor enkelte kommuner har handlet på en måde, som efter vores opfattelse er uacceptabel, at så kan vi ikke acceptere de fremgangs måder selv i en presset økonomisk situation.

Man må efter min og Venstres opfattelse have forståelse for, at kommunerne er i en presset situation. Der er et stort forventningspres fra befolkningen på de kommunale serviceområder. Og jeg vil gerne sige, at statsministerens kan vi ikke gøre det bedre-kampagne jo ikke ligefrem har medvirket til at skrue forventningerne ned hos børnefamilierne og ældregruppen.

Når regeringen efterfølgende ikke har taget initiativer eller givet økonomisk dækning for de løfter, som befolkningen i hvert fald har opfattet det var, ja, så er det klart, at så havner presset hos kommunerne, og det havner ude hos de folkevalgte.

Jeg vil gerne komme med et citat fra den kommunale budgetredgørelse 1999 fra Kommunernes Landsforening. Der står: »Der er enighed om, at selv mere uforpligtende signaler